

sporet i Juni Termin 1887, at det nærmest kun bliver de mindre værdifulde Sikkerheder, der tilbydes Husmandskreditforeningen, som paa den Maade er udsat for at blive væsentlig brøstholden, hvis den ikke opnaar den begjærte Forlængelse af Afdragsfristen fra 45 til 58 Aar.

Udvalgets Flertal (Larsen, Lybye, Magen, Moltke, Mourier-Petersen og W. Petersen) skal i den Anledning bemærke, at Bestemmelsen om, at Laanene skulle afdrages i højst 45 Aar, ikke fandtes i det af Regjeringen forelagte Forslag til Lov 28de Mai 1880, men blev indsat i Henhold til et af Landsstingets hele Udvalg stillet og af Thinget enstemmig vedtaget Forslag. Naar nu Motiverne til det foreliggende saavel som det tidligere forelagte Lovforslag udtale, at man ved Fastsættelsen af den nævnte Frist formentlig er gaaet ud fra, at Skyldnernes aarlige Ydelse derefter ikke vilde overstige 5 pCt., da skal Flertallet lade denne Paastand staa ved sit Værd, idet der ikke foreligger nogen dermed stemmende Begrundelse af Afdragsfristens Begrænsning, og nøies med at henholde sig til den Kjendsgjerning, at Fristen er sat i Loven, og at der, som ogsaa i den under Bilag I. vedlagte Erklæring udtalt, findes gyldige Grunde til at fastsætte en ikke for lang Afdragsfrist for Laan i Eiendomme af den Bestaffenhed, hvis Eiere hovedsagelig søge Husmandskreditforeningerne. Til disse fra selve Eiendommens Bestaffenhed hentede Grunde maa saa søies den Hovedgrund, der er en Følge af at Statskassen garanterer Renten af de hede Laan, og at dens Risiko følgerlig vil øges ved Afdragsfristens Forlængelse med 13 Aar. Selv om andre Kreditforeninger nu tilstaa deres Interessenter en længere Afdragsfrist, kan der derfor dog paaberaabes gode Grunde, hvorfor de med Statens Rentegaranti forsynede Kreditforeninger for mindre Eiendomme formentlig ikke burde følge dette Exempel.

Forsaa vidt der herimod henvises til, at Laansøgerne i saa Fald ville søge andet

Steds hen, er dertil at sige, at Foreningerne ikke ere stiftede for at lappes med andre Ublaansforretninger, men derimod netop for saadanne Eiere af mindre Eiendomme, som uden Foreningens Hjælp maatte berygtes ikke at ville kunne rejse Penge eller dog kun opnaa dem til en uforholdsmæssig høj Pris.

For de Eiere af forholdsvis større Eiendomme, som kunne opnaa billigere Penge andet Steds, er Foreningen ikke stiftet, og der er derfor heller ingen Grund til, at Staten skulde bringe Offre for deres Skyld. Men paa den anden Side maa det dog erkjendes, at der kan være Grund til at gjøre dette for selve de smaa Eiendomsbesidderes Skyld. Ved Lov 12te Mai 1882, der udvidede Grændsen af Værdierne for de Eiendomme, i hvilke Foreningerne kunne give Laan, til 6000 Kr., maa det nemlig antages forudsat, at der, for at Foreningerne kunne bestaa og trives og selve det derved tilfattede Gode kan sikkes de smaa Eiendomsbesiddere, indenfor en vis Grændse maa gives Eiere af mere værdifulde Eiendomme Afgang til dem. Men saa bør man selvfølgelig ogsaa sørge for, at de kunne finde sig tjente med at blive deri, og til dette Diemed indrømme Laantagerne de af Hensyn til Konkurrencen nødvendiggjorte lempeligere Vilkaar. Thi vel spiller den aarlige Ydelses Mindskelse fra $5\frac{1}{5}$ til $4\frac{3}{4}$ % efter Flertallets Skjøn ikke nogen meget stor Rolle, idet Forskjellen for et Laan paa 500 Kr. kun vil udgjøre 1 Kr. 12 D. halvaarlig. Og heller ikke kan Flertallet i Betragtning af de væsentlige Tidsforhold tillægge den Omstændighed, at Antallet af Laanebegjæring i det sidste Aar er gaaet noget ned — jfr. Bilag I — nogen afgjørende Betydning. Men ligesuldt medfører den økonomiske Lov, at Pengene fortrinsvis ville blive søgte der, hvor Vilkaarene ere de lempeligste, og for selve de smaa Besidderes Skyld, som skulle nyde godt af Foreningernes fortsatte Trivsel, have vi troet, at den attraaede Lempelse kan indrømmes, forsaavidt det kan ske uden at øge Statskassens Risiko i en uforvarlig Grad.